

P. Munchs Side pegede paa, at der skulde refunderes noget til Købstadkommunerne, hvad de havde af Udgifter, skal jeg om dette Spørgsmaal her i Dag kun sige, at det ved vi jo alle saare vel, at i det Øjeblik man vedtager betydelige Refusionsbestemmelser fra Statens Side, og hvor man altsaa lader andre Faktorer træffe Afgørelsen af, hvad der skal uddeles, medens det er en anden, nemlig Staten, der skal betale, saa er der i det Tilfælde ikke den Spore til Spar-sommelighed, som gerne skulde være til Stede. Men at man kan rejse det Spørgsmaal og drøfte, om ikke Mildnelse af den Arbejdsløshed, der er til Stede, saaledes som jeg ogsaa har haft Lejlighed til at sige det andetsteds, mere er en Statsopgave og ikke i udpræget Grad en Kommunalopgave, det skal jeg gerne gentage her.

Der er blevet spurgt fra det ærede Medlem Hr. Holsteins Side, om det var den konservative Gruppens Svar; det, jeg gav, paa Københavns Borgerrepræsentations Henvendelse. Jeg maa herom sige i Overensstemmelse med, hvad jeg indledede med, at jeg maa henvise til de Udtalelser, som mit Partis Ordfører har fremsat for et Par Dage siden. Og jeg maa paa samme Maade med Hensyn til det Spørgsmaal, som det ærede Medlem stillede, om det konservative Parti fuldstændig blankt vilde undlade at komme med Forslag, sige, at det ærede Medlem Hr. Pürschel efter mit Skøn paa Partiets Vegne med stor Klarhed sagde, hvad det konservative Folkeparti agtede at gøre, og paa hvilket Grundlag Partiet agtede at føre sin Erhvervspolitik i den Samling, vi nu har begyndt.

P. Munch: Jeg maa udtale min Tilfredshed med den Tilslutning, den højtærede Minister har givet med Hensyn til i hvert Fald nogle af de Midler, som efter min Mening er de rette at bringe i Anvendelse overfor den Krisetilstand, der danner Baggrunden for det Lovforslag, som foreligger her. Det gjaldt jo navnlig og vel helt kun eet af Midlerne, nemlig en Ændring i Kreditpolitikken. Der sagde den højtærede Minister, at det vilde glæde ham, om vi kunde rejse en offentlig Mening, der kunde gøre sin Indflydelse gældende. Jeg vilde ønske, den højtærede Minister vilde gaa et Skridt videre og tilsige os, at den højtærede Regering, støttet til en sikkert nogenlunde enstemmig Opfattelse i Rigsdagen, vilde sætte hele sin Indflydelse overfor Nationalbanken ind paa at bringe en forstandigere Politik til Veje paa dette Omraade. Jeg kan ikke tro, at den højtærede

Regering vedblivende vil hævde den Opfattelse; at Regeringsmyndigheder og Lovgivningsmagt i saa Henseende staar afmægtige overfor en forfejlet Politik fra denne Bank, der i saa høj Grad er knyttet til Staten og paa saa mange Maader nyder Begunstigelser fra Statens Side.

Dernæst udtalte den højtærede Minister sig med Hensyn til den Forhandling, som Ministeriet har søgt at bringe i Gang. Jeg udtalte før min Tilfredshed med, at denne Forhandling var forsøgt, men i Øjeblikket maa den jo siges at være glippet. Ministeriet har gjort et Tilløb; Tilløbet er mislykkedes, jeg nævnte hvorfor og opfordrede Ministeren til at anvende en Fremgangsmaade, der kunde give Betingelser for, at der virkelig kunde komme noget ud af dette Forsøg paa en Forhandling. Og der har jeg ikke sagt, saaledes som Ministeren mente — med en af de Misforstaaelser af mine Udtalelser, hvoraf der forekom mig at være flere i den højtærede Ministers Udtalelser i Aften, end der plejer at være fra en saa skarpt opfattende Personligheds Side, som den højtærede Minister er —, at der overhovedet ikke skulde være Tale om Forhandlinger med Hensyn til Nedsættelse af Lønningerne under en saadan kommende Drøftelse. Det har jeg ikke sagt, jeg har sagt, at den ene af Forudsætningerne for, at man kunde vente, at noget saadant kom i Gang, var den, at man ikke krævede et Forhaandsløfte fra Arbejdernes Side, som stillede dem ugunstigt under den følgende Forhandling og ligesom bandt dem, uanset hvilke Muligheder for at opnaa bedre Arbejdsbetingelser der i øvrigt kunde tilvejebringes. Det er mit Indtryk ogsaa gennem de Udtalelser, som er faldet fra den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Einer Jensen) her i Dag, at Socialdemokraterne ikke afviser en Forhandling, der paa visse Omraader kan bringe Lønnedsættelser, naar disse ledsages af virkelig forbedrede Produktionsbetingelser paa en saadan Maade, at Arbejderklassen derigennem kan vente at indvinde, hvad der i øvrigt kan tabes ved Lønnedgangen, og faa bedre Betingelser for hele sin Virksomhed.

Men medens dette forekommer mig at være den ene Betingelse, som ganske naturligt stilles, og hvis Berettigelse vi alle maa anerkende, tilføjer jeg, at jeg ogsaa anser det for en naturlig Betingelse og en naturlig Fordring, at saa længe denne Forhandling og denne Undersøgelse staar paa, saa længe man roligt og fredeligt forhandler, saa stilles ikke Arbejderne gennem den fuldstændige Bortfjernelse af